

ŽUPNIJSKI LIST

Videm pri Ptuj

Leto XVIII., Štev. 7 - avgust 2010

Čas žetve

Izraelci in mnogi drugi narodi so obhajali praznik žetve. Tudi pri nas je nekoč žetev pomenila praznik. Sama žetev je bila veliki napor. Ob svitu so žanjice nabrusile svoje srpe, s katerimi so vihtele, dokler jim sredi opoldanske vročine niso pošle moči. Še težje je bilo, ko so žito ali pšenico mlatili. Potrebno je bilo veliko ljudi, da so mogli delo končati. Na koncu pa so praznovali. Gospodinja je se morala izkazati. Delo je bilo, vendar osrečujoče, ko je bil »kruh pod streho«.

Danes ni ne skupnega dela ne skupnega praznovanja, skorajda ne vemo, kdaj je čas žetve. Naroči se kombajn, ki delo opravi v kakšni uri, domači pa skoraj ne vedo, da se je pri hiši kaj zgodilo, posebej če zrnje odpeljejo. Seveda bi lahko kdo zaključil tako: ker je vložena manj truda in napora, je tudi zlato zrnje tako ceneno.

Kaj pa naša žetev? Kaj bomo želi? To, kar smo v življenju vložili. Neki starejši gospod, ki večkrat tudi ministrira, če je treba, na koncu maše v zakristiji navadno reče: »Spet smo bogatejši za eno sveto mašo.« Kako žalostno je gledati ljudi, ki nič ne »sejejo« v svojem življenju. Tako tudi žetve ni, vse gre v prazno. Biti mora strašno, ko se človek nekega dne zavestno sreča s svojo življenjsko praznino.

Vsak dan moramo posejati vsaj drobec dobrote, da bomo lahko želi zadovoljstvo, srečo in mir. Predvsem v počitnicah se zlasti mladi zarinejo v kakšno dobro knjigo, obiščemo lepe kraje, umetniške znamenitosti ali pa gremo na samotni kraj, kjer se srečamo sami s seboj. Če je to srečanje iskreno, se nas preko neskončnosti lastnega »jaza« dotika neskončno sveti Bog. To pa je najbogatejša setev, ki rodi bogastvo miru, sreče in rodovitnega življenja. Tudi puščava postane

rodovitna, ko se odpremo Življenju. Vsak dan vsaj nekaj minut najdimo časa za puščavo, vsaj nekaj ur tedensko, vsaj en dan v mesecu. Zares, iz nje se bomo vračali vedno bolj bogati.

p. Tarzicij Kolenko

DOGODKI - OBVESTILA

Zahvala našim patrom

Na aninsko nedeljo smo se uradno poslovili od naših patrov: Slavka Stermška in Cristiana Balinta. Prve dni avgusta bosta še pri nas potem pa bosta oprtala svoje »cule« in odšla vsak na svojo stran. P. Slavko odhaja v Piran za gvardijana in magistra novincev. V Piranu nimamo župnije in se mu bo verjetno tožilo po župnijskem pastoralnem delu, sicer pa tudi tam patri priskočijo na pomoč kakšnemu župniku. Samostan sv. Frančiška je pa tudi kraj, kamor prihajajo razne skupine na duhovne vaje ali duhovne vikende. Tako mu ne bo dolgčas. P. Cristian pa odhaja v svojo domovino Romunijo, kjer bo deloval na župniji, kamor so ga določili predstojniki. Naša minoritska provinca bi seveda zelo želela, da bi še ostal med nami, posebej zato ker tako lepo obvlada slovenščino, pa tudi zaradi lepih uspehov v pastorali. Kronist bo zapisal lepe spomine na njuno delo. Bog pa tudi. Hvala za vse.

Dobrodošla – nova brata

Drugo nedeljo v avgustu bo prišel p. Jože Petek. Župnija sv. Vida mu ni »terra ignota« (neznana dežela), saj je tukaj že kaplanoval. Rojen je bil 07. 02. 1957 v Mezgovcih. Slovesne zaobljube je naredil na Ptuju 04. 10. 1983. Za duhovnika je bil posvečen 29. 06. 1984 v Mariboru. Prihaja iz Sostrega, kjer je naše bogoslovno semenišče. Tam je upravljal dve hriboviti župniji, Javor in Prežganje, kjer je tudi dom duhovnih vaj.

P. Janez Ferlež – prav tako prihaja iz Sostrega, kjer je bil kaplan in vikar magistra bogoslovcev. Pogosto ga vabijo tudi na misijone po župnijah, ker njegova kitara vedno pritegne mlade in starejše. Upamo, da se bo hitro ujel tudi z našim mladinskim zborom. Zibelka mu je tekla pod Donačko goro, v Stopercah, kjer se je rodil 18. 04. 1970.

Slovesne zaobljube je naredil 04. 10. 1995, v mašnika pa je bil posvečen 29. 06. 1997 v Mariboru.

Seja ŽPS

V torek 27. julija je bila seja ŽPS. Čeprav so počitnice, je bila udeležba zelo dobra. Pred odhodom je ekonom p. Cristian podal blagajniško poročilo za vidovsko cerkev in Sela. Sprejeli smo odločitev za župnijsko romanje. Poslovili smo se od dveh članov ŽPS – p. Slavka in p. Cristiana. Glavna točka dnevnega reda pa je bila streha na podružni cerkvi sv. Družine na Selah. Pred tem smo že pridobili strokovno mnenje ob ogledu ostrešja. Bolj kot sama streha so problematični leseni križni nosilci, ki nosijo leseni strop cerkve. Tudi streha bo morala biti na novo prekrita. Pridobili smo tudi predračun, ki znaša 54.000,00 EUR. Odločili smo se, da nadzor spremlja ga. Silva Knapič, ki je že vodila gradbena dela pri vidovski cerkvi.

Najprej bo treba pridobiti soglasja potem pa ...

Romanja

Na Donačko goro

Že nekaj let romamo na Donačko goro v spomin, ko je tam strela pobila veliko število naših romarjev. Ob 10. uri bo tam vodil mašo celjski škof dr. Lipovšek. Kdor ne more celo pot peš, se lahko zapelje do planinskega doma.

Romanje na Staro goro pri Čedadu

V nedeljo 5. septembra ob 5. uri bomo poromali na božjo pot na Staro goro pri Čedadu. Prvi pisni dokumenti, ki opisujejo svetišče kot cvetočo skupnost, datirajo z letom 1175. Danes je to romarsko svetišče z prekrasnim Marijinim kipom. Vračali se bomo ustavili v Kobaridu, kjer si bomo ogledali muzej I. svetovne vojne, kosilo bomo imeli v Mostu na Soči ... Cena: prevoz in muzej 20 EUR, kosilo (kdor bo hotel) 10 EUR.

Prijave čim prej zaradi naročil avtobusa in kosila, plačilo pred odhodom.

Avgust – mesec počitnic za vse župnijske skupine

V mesecu avgustu imajo tudi skupine svoj dopust, zato se ne bomo srečevali. V septembru pa začnemo zopet zares.

Ne pozabimo, da Bog ni na dopustu – vedno čaka na nas.

Zahvala

Že od otroških let sem slišal starše: »Kako se reče?« Jaz pa smo bolj ali manj glasno odgovoril: »Hvala«.

Zahvala mora biti iskrena in učiti se je moramo že od rane mladosti. Ni otročje in neumno, kar delajo modri starši, ko

otroka, ki izgovarja komaj prve besede, učijo, da za vsak dar reče: "Hvala!"

Človek, ki kaže hvaležnost Bogu tako, da skuša sam narediti čim več dobrega, je najbolj bogat in najbolj srečen. In tudi najbolj podoben Bogu. Boga ne moremo posnemati v svetosti, v modrosti tudi ne, lahko pa se mu približamo v dobroti.

Dobri Bog, hvala Ti, ker si me poklical v tvojo službo.

Hvala tebi Slovenija, ker si tako lepa in polna dobrih in čudovitih ljudi.

Dragi patri in moji bratje hvala vam, ker sem lahko vaš brat.

Hvala vam dobri ljudje župnije sv. Vida, ker sem se med vami počutil doma.

Hvala...

Razlog za to mojo zahvalo je dejstvo, da se zavedam, kako sem srečen, kako velik dar mi je bil dan in kako so mnogi drugi veliko manj srečni, ne da bi bili za to karkoli krivi. To je priznanje, da ni nič samo po sebi umevno, da mi nič ne pripada, da je vse dar.

Izdaja: Župnija sv. Vida – Videm pri Ptujju

Odgovarja: p. Tarzicij Kolenko, župnik moderator

Spletna stran: www.sv-vid-pri-ptuju.si